

Fegyver-, horgász- és vadászati kiállítás

... vagy ahogy hivatalosan nevezik, a FeHoVa az idén is bemutatkozott. Nem tudható – mert ahogy mondani szokás, az ilyesmi üzleti titok –, de minden bizonnyal a rendezőknek nyereséggel zárult a vállalkozás. Az utolsó nap kerestem fel a standokat. Szemlélődésem zavartalanságát csak az a tömeg „zavarta”, amely szintén kíváncsi volt a bemutatott fegyverekre, horgászbotokra, vadászati lehetőségekre. A gyerekek pedig – akiket szép számmal vittek ki szüleik, tágra nyitott szemmel csodálkozhattak rá a hazai és az egzotikus tájakon élő kitömtött állatokra, vagy nézhették a majd' minden standon vetített videoklipeket. Jómagam – pedig nem először voltam FeHoVa kiállításon – most döbbsentem rá, hogy Széchenyi Zsigmond már közhellyé vált mondása, miszerint „A »Vadászat«: vadűzés és erdőzűgás, de több erdőzűgás!...”, elhalványul a kiállítók sokszínűsége mögött. Mert a vadászat nemcsak vadűzés és erdőzűgás, hanem fegyver, egyen- és különféle védőruha, csontból, bőrből, szőrből, tollból, szaruból és ki tudja még felsorolni, hogy az ál-

latok mely alkotórészéből formált emlék-, dísz- és használati tárgyak készítése. Az erdőzűgást a kiállításon a különféle terepjáró csodaautók zűgása helyettesítette. A vadűzést virtuálisan megelűlegezte a számtalan vadásztűrát szervező bel- és külföldi utazási iroda. És akkor még nem említettem a

vadász paparazzókat, akiket a csodafényképezőgépeken kívül még csodálatosabb optikák, látcsűvek és távcsűvek, valamint ezek használatához alkalmas lessátrak, terepszűnű öltűzetek – a csizmától a fejedűgig – fantasztikus kínálata bűvűlt el. Bocsánat őseimtűl, hogy nem említettem a csodaszarvasra vadászők alapfegyverét, az íjat, melyekbűl ugyancsak válogathattunk „szűmszerűtlenül” is. Drága Zsiga bácsi, nagyon sajnálom, de ki kell egűszítenem a gyűnyűrű gondolatot, hogy a vadászat vadűzés és erdőzűgás, mert bizony mára már üzlet, üzlet, és még inkább üzlet!

Elnézűst kérek mindazoktűl, akik, ha olykor tehetik, kora hajnalon fejukbe csapjuk zűiros vadászkalapjukat és a fűkaszűrral alaposan bekent, apától örűkűlt vadászbakancsban magányosan vágnek neki a dertűl csatokos erdűknek, mezűknek egy cserkelű vadűzűsre, hogy aztán sokszűr zűskmány nélkül, egy öreg tűlgy tuskűjára terített abroszkán fogyasszák szalonnás reggelijűket, hallgatva a kakukkszűlűt egy kis erdőzűgással.

Kép és szűveg **Pápai Gábor**

